Bediüzzaman Said Nursî'nin; Zorbalığa Karşı Tutumu

Bediüzzaman'ın istibdat konusunda açık görüşü vardı. O şöyle diyordu: İstibdat bir tahakkümdür. Kanunsuz muameledir. Kuvvete dayanır, her fenalığa açılan kapıdır. Başka görüşlere yer vermemektir. Zulmün esasıdır. İnsanlığın yok edilmesidir. Allah (c.c.) nin lütufta bulunduğu insanı esfel-i safiline itmektir.

Baskıcı rejim (istibdat) islâm alemini geri bırakıp perişan etti, aralarında kin ve nefret uyandırdı, damarlarına öldürücü zehir saldı.

Bunlar onun istibdat tarifleriydi. İstibdadın ne olduğunu açıkça tarif ederek sonunda şöyle der: "İstibdadın şeriat-ı garrâ ile hiç bir ilgisi yoktur. Ona en uzak şey şeriat-ı garra olduğu gibi o da en çok şeriat-ı garra ya uzaktır. Şeriat aleme hidayet için, zulüm ve istibdada karşı koymak için geldi."

Bu cümleleriyle Nursi, istibdadın, halk üzerindeki tesirini açıklamıştır. O sultan II.Abdülhamit'in çevreleyen gizli istibdatla mücadele ettiği gibi hilafeti kaldırıp iktidara geçtikten sonra Mustafa Kemal'le de karşı karşıya geldi.

Ona göre İslam toplumlarını geri bırakan en önemli sebep iktidardakilerin kendi görüşlerini dikte etmesiydi.

Nursi, Meşrutiyet ilânına kadar istibdatla mücadele etti. Meşrutiyet Osmanlı devletinde, parlamenter düzen getiriyordu.

Bu sistemine göre bakanlar Padişaha karşı değil parlamentoya karşı sorumludur. Aynı şekilde kanun çıkarma yetkisi de parlamentoya aittir.

II.Abdulhamit iki kez meşrutiyet ilan etti. Birincisi iktidarın başında diğeri ise 1908'deydi.

Said Nursi, Meşrutiyeti şu ayet-i kerime ile nitelendirerek selamlar: "İşlerinde onlarla istişare et, onların işleri aralarında danışmayla olur."

Ahmed BEHÇED
Mısır-El-Ahram Gazetesi Başyazarı
23.12.1998/04 Ramazan 1419